

Arrest

nr. 67 797 van 3 oktober 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 8 juli 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 28 juni 2011 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 augustus 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat A. HENDRICKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VYVER, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, dient op 1 juni 2011 een asielaanvraag in.

Uit het Eurodac-verslag van 1 juni 2011 blijkt dat verzoekers vingerafdrukken op 16 mei 2011 in Italië zijn genomen.

Op 28 juni 2011 worden de Italiaanse autoriteiten verzocht de verzoeker terug te nemen op grond van artikel 16 (1) (c) van de Europese Verordening 343/2003/EG van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin II-verordening).

Op 28 juni 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

aan de persoon die verklaart te heten W. A.

geboren te (...), op (in) (...)

van nationaliteit te zijn : Syrië(Syrisch-Arabische Rep.)

die een asielaanvraag ingediend heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Italië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikels 16(1)c en 20(1)c van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003.

De betrokkene vroeg op 01.06.2011 asiel in België. Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de betrokkene op 16.05.2011 asiel vroeg in Italië. Tijdens zijn verhoor en na confrontatie met deze informatie ontkende de betrokkene dit. Hij stelde dat hij inderdaad in Italië was en dat zijn vingerafdrukken er werden genomen, maar dat hij geen asiel vroeg. Het vingerafdrukkenonderzoek toont echter onweerlegbaar aan dat de betrokkene asiel vroeg in Italië. Verder verklaarde de betrokkene dat hij het grondgebied van de Lidstaten niet verliet en vanuit Italië naar België reisde, waar hij op 31.05.2011 zou zijn aangekomen. Op 10.06.2010 werd een verzoek voor terugname gericht aan de bevoegde Italiaanse instanties, die tot op heden niet op ons verzoek voor terugname hebben geantwoord. Artikel 20(1)b van Verordening 343/2003 stelt dat de voor terugname verzochte Lidstaat binnen een termijn van twee weken moet antwoorden op verzoeken voor terugname op grond van artikel 16, lid 1,c)d) en e) en die zijn gebaseerd op via het Eurodac-systeem verkregen gegevens. Het zonder reactie laten verstrijken van de in lid 1 bedoelde termijn van twee weken staat volgens artikel 20(1)c gelijk met de aanvaarding van het terugnameverzoek en de verplichting de persoon over te nemen. Vermits de Italiaanse autoriteiten niet binnen de gestelde termijn op ons verzoek hebben geantwoord werden ze met toepassing van artikel 20(1)c van Verordening 343/2003 op 28.06.2011 door middel van een "tacit agreement" op hun verantwoordelijkheid gewezen en op de verplichting de betrokken persoon over te nemen.

Aan de betrokkene werd tijdens het verhoor gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) hij een asielaanvraag in België indiende. De betrokkene stelde geen specifieke reden te hebben voor zijn keuze voor België. We benadrukken dat het volgen van de betrokkene in zijn keuze van het land waar hij asiel wil vragen neerkomt op het ontkennen van de doelstellingen van de Europese instanties. In Verordening 343/2003 worden de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. We benadrukken dat Italië verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene op grond van de artikels 16(1)c en 20(1)c van Verordening 343/2003. Dit betekent dat de Italiaanse instanties na overdracht van de betrokkene zijn in België ingediende asielaanvraag zullen onderzoeken en de betrokkene niet zullen verwijderen naar zijn land van herkomst zonder onderzoek van zijn asielaanvraag. Italië ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van nonrefoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Het is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Italiaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België. Italië onderwerpt asielaanvragen aan een individueel onderzoek en kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Italië kent onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

De betrokkene uitte tijdens zijn verhoor geen enkele vrees tegenover de Italiaanse instanties en maakte geen melding van feiten of omstandigheden, die zouden kunnen wijzen op een inbreuk op artikel 3 van het EVRM. De betrokkene verklaarde geen in België verblijvende familie te hebben. Een neef van zijn moeder zou in Duitsland verblijven. Gevraagd naar zijn gezondheidstoestand verklaarde de betrokkene geen gezondheidsproblemen te hebben. Er is dan ook geen aanleiding om te stellen dat een overdracht aan de Italiaanse instanties vanwege redenen van gezondheid strijdig zou zijn met artikel 3 van het EVRM. Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen is er dan ook geen aanleiding om te stellen dat een overdracht aan de Italiaanse instanties strijdig zou zijn met artikel 3 van het EVRM.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 3(2) van Verordening 343/2003. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikels 16(1)c en 20(1)c van Verordening 343/2003.

Bijgevolg moet de bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Italiaanse instanties.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van “artikel 62 van de wet van 15 december 1980, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 aangaande de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.”

Het middel luidt als volgt:

“Aangezien, de verwijderingbeslissing rust op de overweging dat Italië een Europese lidstaat is die de Conventie van Genève heeft ondertekend, waardoor betrokkene in de mogelijkheid zal gesteld worden om een asielaanvraag in te dienen, die correct zal verlopen en met gepaste opvangmogelijkheden, Terwijl, op basis van recente rapporten duidelijk blijkt dat de omzetting van onder meer de Procedure-richtlijn (Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus) en de Opvang-richtlijn (richtlijn 2003/9/EG van 27.01.2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten) niet correct gebeurde;

De asielprocedure

Voor een volledig overzicht van de asielprocedure in Italië, met kritiek op bepaalde punten:

Zie NAV, nr 3 juni 2009 p 176 - 186, door Meester Alessandra Ricci Ascoli, jurist bij de afdeling Programma's Mensenrechtenbeleid van Amnesty International - kopie in bijlage.

De asielprocedure getoetst aan richtlijnen

Een aantal aspecten van de Italiaanse asielprocedure is in strijd met de Procedurerichtlijn van 01.12.2005 (uit voormeld artikel)

- Eén strijdig aspect betreft de gang van zaken aangaande de organisatie van een gehoor. De asielzoeker wordt bijvoorbeeld niet standaard bijgestaan door een tolk. Dit terwijl de Procedurerichtlijn bepaalt dat de asielzoeker gebruik moet kunnen maken van de diensten van een tolk indien een goede communicatie dat vereist. (zie artikel 10 lid 1 onder b en artikel 13 lid 3 onder b). Het is daarnaast niet duidelijk of de asielzoeker in overeenstemming met artikel 13 lid 3 in staat wordt gesteld de gronden van zijn asielverzoek uiteen te zetten.

Daarnaast wordt de beslissing op de asielaanvraag niet standaard kenbaar gemaakt in een taal die de vreemdeling redelijkerwijs kan geacht worden te begrijpen.

Overeenkomstig de Procedurerichtlijn dient een lidstaat in principe binnen 6 maanden een eerste beslissing te nemen. Ik vele gevallen heeft er dan nog geen nader gehoor plaatsgevonden.

Als er beschikkingen worden genomen, ontbreekt in de meeste gevallen een deugdelijke motivering, met name als gevolg van een volstrekt onvoldoende inhoudelijk gehoor voor wat betreft de asiel-motieven.

Opvang van asielzoekers in Italië

Voor een grondig overzicht van de opvang van asielzoekers in Italië wordt verwezen naar het voormeld artikel als bijlage.

Hier wordt samengevat dat het Italiaanse opvangsysteem te wensen overlaat. De Italiaanse overheid gaat ervan uit dat de vreemdelingen voor zichzelf dienen te zorgen. Er is slechts een kleine minderheid die toegang krijgt tot de opvangprojecten. Of men recht op opvang krijgt, hangt veelal af van de gemeente waar de asielzoekers zich bevinden en of in die gemeente een integratieproject bestaat.

Zorgdragen voor opvang is een verplichting die vervat zit in artikel 13 Opvangrichtlijn.

Gelet op het voorgaande, had de DVZ minstens schriftelijke garanties aangaande een correcte behandeling van de asielpcedure en aangaande de mogelijkheid tot opvang, dienen te vragen aan de Italiaanse overheden.

De DVZ kan niet zomaar voorbij gaan aan hetgeen hoger werd uiteengezet. Het is dus niet correct dat de DVZ motiveert dat "De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Italiaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, ...".

Dat de DVZ schriftelijke garanties had dienen te vragen blijkt tevens uit een rapport dd 14.0.7.2009: "Le HCR mène des entretiens avec des demandeurs d'asile refoulés en Libye." (kopie als bijlage). In de laatste paragraaf wordt gesteld dat bij afwezigheid van het vragen van schriftelijke garanties, de toegang tot de asielpcedure kan ontzegd worden aan betrokken personen en dat zodoende het internationaal rechtsprincipe van non-refoulement gehypothekeerd wordt. Er bestaat met andere woorden een reëel risico op een schending van artikel 3 EVRM.

Dat aldus voormelde motivering niet afdoende is;

Zodat, de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten niet beantwoordt aan de motiveringsvereisten die krachtens artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 Vreemdelingenwet vereist zijn."

2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

"In een enig middel voert verzoeker de schending aan van art. 62 van de Vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 aangaande de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Desbetreffend laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoekers inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat hij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vevat in de wetsartikelen waarvan verzoeker de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoeker het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om hem toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoeker toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan het verblijf werd geweigerd en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

Verzoekers uiteenzetting kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu verzoekers beschouwingen niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door hem geschonden geachte rechtsregels.

Verzoekers beschouwingen missen feitelijke en juridische grondslag, en kunnen niet worden aangenomen.

Verzoeker verwijst naar rapporten en artikelen, waarvan dient te worden vastgesteld dat de door verzoeker voorgebrachte stukken zonder deze op zijn persoonlijke situatie te betrekken.

Gezien Italië niet tijdig gereageerd heeft op het overnameverzoek dd. 10.6.2010, is Italië in toepassing van art. 18.7 van de Verordening 343/2003 verantwoordelijk geworden voor de asielaanvraag van verzoeker (en zijn moeder). Deze verantwoordelijkheid werd hen meegedeeld aan de hand van een tacit-agreement dd. 28.6.2011.

Verzoeker ontkent niet dat Italië overeenkomstig de geldende regelgeving verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn asielaanvraag. Verzoeker is evenwel de mening toegedaan dat Italië geen menswaardige behandeling kan garanderen, en verwijst - voor het eerst in zijn verzoekschrift - naar de toestroom van vluchtelingen in Italië.

Uit het loutere feit dat Italië vreest voor een grotere toestroom aan vluchtelingen, gelet op de toestand in het Midden-Oosten en Noord-Afrika, kan niet zonder meer worden afgeleid dat de asielaanvraag van verzoeker niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld en verzoeker niet zal kunnen genieten van de nodige waarborgen.

Italië heeft overigens tijdig en adequaat gereageerd door de mogelijke toestroom van vluchtelingen uit het Midden-Oosten en Noord-Afrika aan de Europese Unie te signaleren en om hulp te vragen. Terwijl uit algemeen bekende gegevens blijkt dat de Europese Unie reeds praktische steun verleent aan Italië voor het opvangen van deze asielzoekers op het eiland Lampedusa.

Met zijn vage uiteenzetting maakt verzoeker niet aannemelijk dat zijn rechten in Italië niet gerespecteerd zullen worden.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat zijn rechten in Italië niet zouden gerespecteerd worden, nu Italië, net als België, gebonden is aan internationale en Europese basisregels. Verzoeker brengt geen enkel concreet element aan waaruit blijkt dat Italië de asielaanvragen van vreemdelingen die overgenomen worden van een andere lidstaat niet met de nodige zorg en conform de ter zake geldende internationale regelgeving zou onderzoeken.

Italië is een volwaardig lid van de Europese Unie en door dezelfde verdragen als België gebonden, zodat er geen enkele reden is om aan te nemen dat verzoekers voor de behandeling van de asielaanvraag in Italië minder waarborgen zou genieten dan in België.

België kan niet anders dan ervan uitgaan dat de Europese instellingen de nodige garanties bieden tot naleving van de regelgeving. Er anders over oordelen zou neerkomen op een schending van de soevereiniteit tussen lidstaten onderling.

Verzoeker dient zijn rechten in Italië uit te putten, en zo hij er onregelmatig zou worden behandeld of zo zijn asielaanvraag niet zou worden behandeld - wat geenszins vaststaat - dient hij zich tot de hogere autoriteiten te wenden.

Verzoeker uit deze beschouwingen trouwens pas voor het eerst in zijn verzoekschrift, zonder er voorheen t.a.v. de gemachtigde ooit melding van te hebben gemaakt. Geenszins heeft verzoeker zich tijdens zijn verhoor beroepen op 'de humanitaire crisis' in Italië ingevolge de toegenomen vluchtelingenstroom uit Noord-Afrika. Aan de gemachtigde kan dan ook niet worden verweten in de beslissing niet te hebben gemotiveerd nopens een vermeend element dat verzoeker niet had aangehaald t.a.v. de gemachtigde.

Ten overvloede merkt de verwerende partij nog op dat het verkrijgen van bijkomende individuele garanties niet door de Dublinverordening wordt voorzien enerzijds omdat dit juist het voorwerp uitmaakt van de verordening zelf en anderzijds de lidstaten in de preambule van het Europese Unie-Verdrag onderschreven hebben de rechten van de mens te respecteren en tevens partij zijn bij het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens.

De verwerende partij verwijst naar de concrete motivering in de bestreden beslissing dienomtrent, en besluit dat de gemachtigde van de Staatssecretaris van Migratie en Asielbeleid geheel terecht, binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, tot de beslissing van weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten is gekomen.

De gemachtigde handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de terzake toepasselijke rechtsregels.

Verzoekers beschouwingen falen in rechte en in feite, en kunnen niet worden aangenomen.

De uiteenzetting van verzoeker kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het enig middel kan niet worden aangenomen.”

2.3. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag,

met name artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 16(1)c en 20(1)c van de Dublin II-verordening, wordt toegelicht dat de Belgische autoriteiten niet verantwoordelijk zijn voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt, dat verzoeker volgens het vingerafdrukkenonderzoek in Italië asiel heeft gevraagd, de Italiaanse autoriteiten niet hebben gereageerd op het terugnameverzoek zodat deze door middel van een "tacit agreement" geacht worden in te stemmen met de terugname en verzoekers asielaanvraag zullen onderzoeken. Voorts wijst de bestreden beslissing erop dat de Italië de Conventie van Genève van 1951 en het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens ondertekend heeft, dat Italië als lidstaat van de Europese Unie gebonden is door dezelfde internationale verdragen als België, dat verzoeker ter gelegenheid van zijn verhoor geen informatie gaf over een niet-correcte of onmenselijke behandeling door de Italiaanse autoriteiten, dat er geen aanleiding is om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielpcedure en inzake erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren, dat Italië onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen kent en dat indien nodig voorlopige maatregelen kunnen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

De bestreden beslissing wijst erop dat verzoeker tijdens zijn verhoor geen enkele vrees tegenover de Italiaanse instanties uitte en geen melding van feiten of omstandigheden maakte, die zouden kunnen wijzen op een inbreuk op artikel 3 van het EVRM. Verzoeker verklaarde geen in België verblijvende familie te hebben. Een neef van zijn moeder zou in Duitsland verblijven. Gevraagd naar zijn gezondheidstoestand verklaarde verzoeker geen gezondheidsproblemen te hebben. Er is dan ook geen aanleiding om te stellen dat een overdracht aan de Italiaanse instanties vanwege redenen van gezondheid strijdig zou zijn met artikel 3 van het EVRM. Evenmin is er aanleiding om te stellen dat een overdracht aan de Italiaanse instanties strijdig zou zijn met artikel 3 van het EVRM. Er is geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 3(2) van de Dublin II-verordening, zodat hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 16(1)c en 20(1)c van de Dublin II-verordening.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Nazicht van de materiële motiveringsplicht houdt in casu eveneens nazicht in van de ingeroepen schending van artikel 18.7 van de Dublin II-verordening.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De bestreden beslissing werd genomen op grond van de artikelen 16.1.c en 18.7 van de Dublin II-verordening en van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet. Deze artikelen luiden als volgt:

- artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet:

"§ 1. Zodra de vreemdeling aan de grens of in het Rijk, overeenkomstig artikel 50, 50bis, 50ter of 51, een asielaanvraag indient, gaat de Minister of zijn gemachtigde, met toepassing van Europese regelgeving die België bindt, over tot het vaststellen van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek.

Te dien einde kan in een welbepaalde plaats worden vastgehouden voor de tijd die hiervoor strikt noodzakelijk is, zonder dat de duur van de vasthouding of de opsluiting een maand te boven mag gaan:

1° de vreemdeling die beschikt over een verblijfsvergunning of een reisdocument houdende een visum of een visumverklaring, waarvan de geldigheidsduur verstreken is, uitgereikt door een Staat die

gebonden is aan Europese regelgeving betreffende het vaststellen van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek, of

2° de vreemdeling die niet beschikt over de in artikel 2 bedoelde binnenkomstdocumenten en die volgens eigen verklaringen verbleven heeft in een dergelijke Staat, of;

3° de vreemdeling die niet beschikt over de in artikel 2 bedoelde binnenkomstdocumenten en waarbij de afname van vingerafdrukken overeenkomstig artikel 51/3 erop wijzen dat hij in een dergelijke Staat verbleven heeft.

Wanneer wordt aangetoond dat de behandeling van een verzoek tot overname of terugname van een asielzoeker buitengewoon complex is, kan de termijn van vasthouding of opsluiting door de minister of zijn gemachtigde verlengd worden met een periode van een maand.

Onverminderd het eerste lid, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de asielaanvraag die is ingediend door iemand die tijdelijke bescherming geniet en op grond daarvan gemachtigd is in het Rijk te verblijven.

Indien de vreemdeling binnen de vijftien dagen na verzending geen gevolg geeft aan een oproeping of een verzoek om inlichtingen, wordt hij geacht afstand gedaan te hebben van zijn asielaanvraag.

§ 2. Zelfs wanneer krachtens de criteria van Europese regelgeving die België bindt, België niet verplicht is het verzoek in behandeling te nemen, kan de minister of zijn gemachtigde op elk ogenblik beslissen dat België verantwoordelijk is om het verzoek te behandelen.

Het verzoek waarvan België de behandeling op zich moet nemen of waarvoor het verantwoordelijk is, wordt behandeld overeenkomstig de bepalingen van deze wet.

§ 3. Wanneer België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek, richt de Minister of zijn gemachtigde zich onder de voorwaarden bepaald bij Europese regelgeving die België bindt, tot de verantwoordelijke Staat met het verzoek de asielzoeker over te nemen of opnieuw over te nemen.

Wanneer de asielzoeker aan de verantwoordelijke Staat overgedragen dient te worden, kan de Minister of zijn gemachtigde hem de binnenkomst of het verblijf in het Rijk weigeren en hem gelasten zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze Staat aan te melden.

Wanneer de Minister of zijn gemachtigde het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht, kan hij de vreemdeling zonder verwijl naar de grens doen terugleiden.

Te dien einde kan de vreemdeling in een welbepaalde plaats opgesloten of vastgehouden worden voor de tijd die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de overdracht, zonder dat de duur van de hechtenis of van de vasthouding één maand te boven mag gaan.

Er wordt geen rekening gehouden met de duur van de in § 1, tweede lid, bedoelde vasthouding of opsluiting."

- artikel 16.1. van de Dublin-II-Verordening:

"1. De lidstaat die krachtens deze verordening verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek, is verplicht:

(...)

c) een asielzoeker wiens verzoek in behandeling is en zich ophoudt in een andere lidstaat zonder daarvoor toestemming te hebben gekregen, volgens de in artikel 20 bepaalde voorwaarde terug te nemen."

Uit artikel 18.7 van de Dublin II-verordening blijkt dat het niet reageren van de Italiaanse autoriteiten na het terugnameverzoek, binnen de in dit artikel voorzien termijn, gelijkstaat met aanvaarding. Op 28 juni 2011 werden de Italiaanse autoriteiten verzocht de verzoeker terug te nemen op grond van artikel 16 (1) (c) van de Dublin II-verordening. Het is niet betwist dat de Italiaanse autoriteiten niet reageerden.

Uit het administratief dossier blijkt dat de vingerafdrukken van verzoeker op 16 mei 2011 in Italië genomen werden. Voorts blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker verklaard heeft dat hij in Italië

geen asielaanvraag heeft ingediend en dat (dit na confrontatie) enkel zijn vingerafdrukken genomen werden, wat wordt tegengesproken door het antwoord van de Italiaanse autoriteiten die stellen dat zijn vingerafdrukken werden genomen in Italië op 16 mei 2011 (zie ook het Eurodac-document). Voorts verklaarde verzoeker dat hij geen gezondheidsproblemen kent en evenmin familie heeft in België. Op de vraag waarom verzoeker in België een asielaanvraag wou indienen, antwoordde verzoeker dat hij geen specifieke reden had.

Uit het verzoekschrift blijkt dat voormelde gegevens niet verder worden betwist en verzoeker alleen kritiek uit op de asielprocedure in Italië en de opvang van asielzoekers aldaar. Verzoeker houdt voor dat de omzetting van de richtlijn 2005/85/EG (procedurerichtlijn) en de richtlijn 2003/9/EG (opvangrichtlijn) niet correct gebeurde.

Vooreerst merkt de Raad op dat verzoeker tegenover de Belgische asielinstanties geen enkele klacht over de Italiaanse autoriteiten heeft geuit, ondanks het gegeven dat aan verzoeker gevraagd werd of hij geen andere nuttige informatie mee te delen had.

Verzoeker beweert thans dat de asielprocedure in Italië in strijd is met de procedurerichtlijn omdat bij een gehoor de asielzoeker "*niet standaard bijgestaan door een tolk*" wordt, het onduidelijk is of een asielzoeker overeenkomstig artikel 13 lid 3 van de procedurerichtlijn in staat wordt gesteld zijn verzoek uiteen te zetten, de beslissing niet kenbaar wordt gemaakt in een taal die een asielzoeker redelijkerwijze kan geacht worden te begrijpen en er vaak geen gehoor plaatsvindt binnen de zes maanden en deugdelijke motivering ontbreekt. Voorts verwijst verzoeker naar een artikel waaruit zou moeten blijken dat de opvang van asielzoekers gebrekkig of niet bestaand is. Verzoeker tracht zijn kritiek aan te tonen door de verwijzing naar een persbericht en een artikel "*Asiel in Zuid-Europa*", beide van 2009, beide toegevoegd aan het verzoekschrift.

Vooreerst heeft verzoeker geen kritiek geuit voor het nemen van de bestreden beslissing. In casu kan de verwerende partij bij gebrek aan enige indicatie niet verweten worden de thans in het voorliggend verzoekschrift voor het eerst aangevoerde vrees niet te hebben onderzocht. Evenmin zijn er enige gegevens of indicaties voorhanden waaruit blijkt dat de verwerende partij bij het nemen van haar beslissing op de hoogte was of moest zijn van de thans door verzoeker aangevoerde problemen, zodat zijn betoog op dit punt feitelijke grondslag mist.

De Raad wijst erop dat dergelijke algemene artikelen, die bovendien niet geactualiseerd zijn nu ze dateren van 2009, de stelling van verzoeker niet vermogen aan te tonen. Bovendien weerlegt verzoeker geenszins het argument van de bestreden beslissing dat stelt dat er in Italië onafhankelijke beroepsinstanties bestaan waartoe verzoeker zich kan wenden zo de procedure niet regulier verloopt en/of gebrekkige opvang is. Verzoeker toont evenmin aan dat hij het risico loopt in Lampedusa te belanden. De Raad ziet derhalve niet in waarom in casu de verwerende partij verplicht zou zijn een schriftelijke garantie aan de Italiaanse overheden te vragen. Ook uit de door verzoeker neergelegde artikelen blijkt niet dat de asielzoeker geen rechtsbijstand krijgt of daadwerkelijke rechtshulp moet ontberen.

De Raad dient derhalve te besluiten dat de verzoekende partij niet aantoont dat de bestreden beslissing steunt op onjuiste gegevens, dat de gegevens niet correct werden beoordeeld of dat de beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Een manifeste beoordelingsfout of een schending van de materiële motiveringsplicht is niet aangetoond.

In de mate dat uit het verzoekschrift dient afgeleid te worden dat verzoeker de schending van artikel 3 EVRM aanvoert wijst de Raad op het volgende:

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.*" Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat verzoeker in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met

artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In deze heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van verzoeker naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoeker in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148). In casu maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat ze tot een dergelijke groep behoort.

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van verzoeker betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van een verzoekende partij, moet verzoeker over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Verzoeker betoogt in zijn verzoekschrift dat het terugsturen van personen naar Italië op grond van de Dublin II-verordening problematisch is, zoals hoger omschreven, maar toont zulks in casu niet met concrete en/of persoonlijke elementen aan

Het risico op een onmenselijke behandeling wordt door verzoeker, zoals blijkt uit het administratief dossier, voor het eerst aangevoerd in het verzoekschrift.

In casu brengt verzoeker geen enkel concreet element aan dat doet blijken van een gegronde vrees voor folteringen of voor onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Hij legt niet het minste bewijs neer dat zijn beweringen hieromtrent kan staven. Immers zijn de artikelen waarnaar wordt verwezen niet actueel en in het bijzonder zeer vaag. Een schending van artikel 3 EVRM wordt niet aangetoond.

Het middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronde middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie oktober tweeduizend en elf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN